

Debreceni Ítéltábla

Bf.III.508/2024/8.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2024. október 29. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A különös kegyetlenséggel, több ember sérelmére, védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett emberölés büntettének kísérlete miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2024. június 6. napján kihirdetett 6.B.182/2023/38. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott részére kiadni rendelt bűnjel kapcsán a másodfokú bíróság figyelmezteti a dolog átvételére jogosultat, amennyiben a jogerős határozat közlésétől számított 3 (három) hónapon belül nem veszi át, akkor az állam tulajdonába kerül.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

A másodfokú határozat ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] A Nyíregyházi Törvényszék a 2024. június 6. napján kihirdetett 6.B.182/2023/38. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntettének kísérletében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény – a továbbiakban: Btk. – 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d), f), j) pont], ezért őt mint visszaesőt 13 év szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg, és megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A szabadságvesztés tartamába beszámította a 2022. július 24. napjától 2022. szeptember 14. napjáig, valamint a 2024. január 9. napjától 2024. június 6. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt. Elrendelte a Vásárosnaményi Járásbíróság 4.Bpk.122/2021/3. számú határozatával kiszabott 1 év szabadságvesztés büntetés végrehajtását. A bűnjelek közül az 5 literes benzineskannát benzinnel elkobozta, a férfi pulóver, az üvegtörmelékek, műanyagkupak, talajminta, boríték lefoglalását megszüntette és azok közül a férfi pulóvert a vádlottnak rendelte kiadni, a továbbiak megsemmisítését rendelte el. Kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére az állam javára.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen több irányban kerültek perorvoslatok bejelentésre.

[3] Egyfelől az ügyészség élt fellebbezéssel a vádlott terhére, büntetésének súlyosítása, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében. Fellebbezésében kifejtett álláspontja szerint a törvényszék eltúlzott nyomatékkal vette figyelembe a vádlott javára a részbeni ténybeli beismerő vallomását és megbánó magatartását, de a feltárt súlyosító körülményeket nem értékelte kellő súllyal, így nem indokolt a büntetési tétel 15 évi középértékétől enyhébb büntetés kiszabása. Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására, a vádlottal szemben hosszabb tartamú fegyházbüntetés kiszabására tett indítványt.

[4] Másfelől fellebbezéssel élt a vádlott a büntetés enyhítése, védője pedig eltérő jogi minősítés megállapítása, másodlagosan pedig a büntetés enyhítése érdekében.

[5] A védő a fellebbezése írásbeli indokolásában az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására, a vádlott bűnösségének a Btk. 371. § (4) bekezdés c) pontja szerinti rongálás büntetében történő megállapítására tett indítványt. Fellebbezésében megismételte a vádlott azon védekezését, amely szerint a korábbi konfliktus miatti figyelemfelkeltés céljából dobta a meggyújtott üveget a ház falához, tudata nem fogta át azt, hogy a házban alvó emberek megsérülhetnek, és azt sem tudta, hogy ki tartózkodik a házban. A vádlott személyiségszerkezete miatt a szándéka nem terjedt ki mások testi épségének megsértésére, ezért nem állapítható meg a bűnössége az emberölés büntette kísérletében. Másodlagos indítványa ugyanakkor a feltárt enyhítő körülményekre tekintettel a kiszabott büntetés enyhítésére irányult.

[6] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.16/2024/6. számú átiratában bejelentett ügyészségi fellebbezést fenntartotta, a védelmi perorvoslatokat alaptalannak találta. Álláspontja szerint a védő eltérő minősítésre – rongálás büntetének megállapítására – irányuló fellebbezésére figyelemmel az elsőfokú ítélet indokolását ki kell egészíteni. A tényállás szerint a vádlotti cselekményt a két nappal korábbi konfliktusnak a tanúln való elégtételadás-megtorlás motiválta. Éjjel fél kettőkor a vádlott által ismerten több alvó személy által lakott, fa tartószerkezetű, palatetős ingatlanban a köztudottan veszélyes molotov-koktéllal történő megdobása egyértelműen az élet eshetőleges kioltását célozta és csupán másodlagosan, járulékosan a vagyon rongálását. Bár az épület rongálási kára nem került az eljárás során megállapításra, de a helyszíni szemle képei alapján az a rongálás büntetének kísérletét valósíthatta meg, ami a lakóház felgyújtásával elkövetett élet elleni cselekménnyel nem alkot valódi bűnhalmazatot, ezért az eltérő minősítés megállapítása miatt bejelentett védelmi fellebbezés alaptalan. További álláspontja szerint a többszörösen büntetett előéletű visszaeső vádlottal szemben a felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt háromszorosan is minősülő emberölés büntette kísérletének elkövetése miatt kiszabott 13 év szabadságvesztés nem igazodik sem a vádlott társadalomra veszélyességéhez, sem a

bűncselekmény tárgyi súlyához, nem alkalmas a büntetési célok elérésére, ezért hosszabb tartamú fegyházbüntetés kiszabása indokolt. Rögzítette azt is, hogy az elsőfokú bíróság járulékos kérdésekben hozott rendelkezéseit a kiadni rendelt bűnjelek tekintetében is ki kell egészíteni a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 321. § (5a) bekezdése nyomán. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének tanácsülésen történő megváltoztatására, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés hosszabb tartamban történő megállapítására és a bűnjel kiadására vonatkozó ítéleti rendelkezés kiegészítésére tett indítvány.

[7] A másodfokú bíróság a perorvoslatokat a Be. 598. § (2) bekezdése alapján tanácsülésen bírálta el, mivel a tanácsülésen történő elbírálás törvényi előfeltételei fennálltak, nyilvános ülés vagy tárgyalás kitűzését sem az ügyészség, sem a vádlott vagy védője nem indítványozta.

[8] A bejelentett perorvoslatok alaptalannak mutatkoztak.

[9] Az ítéltábla a védő által előterjesztett jogorvoslat elődleges okára és irányára figyelemmel a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljeskörűen felülbírálta, azaz a revízió kitért az eljárási szabályok megtartására, a tényállás megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a cselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, az indokolás helyességére és az egyéb rendelkezésekre is, függetlenül attól, hogy ki, és milyen okból fellebbezett. Jelen ügyben a védő perorvoslata lényegében a bűnösség megállapítását támadta eltérő minősítést célozva, ezért korlátozott revízióra nem kerülhetett sor. Ezen túl a másodfokú bíróság hivatalból döntött a Be. 590. § (7) bekezdésének előírása szerint az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben.

[10] A másodfokú bíróság elsőként azt ellenőrizte, hogy az elsőfokú bíróság megtartotta-e az eljárási szabályokat. Ebben a körben a Be. 608.-609. §-ában foglaltak nyomán az volt megállapítható, hogy a törvényszék nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont], sem olyan súlyos relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a)-d) pont], ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezve. Ilyen eljárási szabálysértésre a fellebbezők sem hivatkoztak.

[11] Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, az ügy érdemi megítéléséhez, a vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte és a tárgyaláson megvizsgálta, majd ennek eredményeként megalapozott tényállást [Be. 565. § (3) bekezdés c) pont] állapított meg, ami a másodfokú eljárásban irányadó a Be. 591. § (1) bekezdése szerint.

[12] A törvényszék a bizonyítékokat okszerűen, tartalmuk és a logika szabályai szerint egyenként és kölcsönhatásukban is értékelte, amely értékelő tevékenységét követően helyes bírói gondolatmenet által állapította meg a tényállást. Vizsgálta a vádlott védekezését, a részben megváltoztatott tartalmú vallomásait, továbbá a sértettek, illetve a cselekményről közvetetten információt szerző tanúk vallomásait, valamint a szakértői bizonyítás anyagát és ezeket egymással is összevetve kifogástalan alapossággal mérlegelte.

[13] Az elsőfokú bíróság részletesen megvizsgálta a vádlott bűnösségét tagadó védekezését és azt meggyőző érvekre hivatkozva vetette el. Kellő indokát adta, miért nem fogadta el azon vádlotti állítást, amely szerint csupán rá akart ijeszteni tanúlré, bántani, sérülést okozni senkinek sem akart, amikor is abban a tudatban volt, hogy senki nincs otthon, de arról sem tudott, hogy tanú1 szülei és testvérei is a házban laknak, mivel a sértettek, illetőleg tanú2 és tanú3 tanúk vallomásai ezt egyértelműen megcáfolták. Azt a vádlotti állítást, amely szerint csak azután távozott a helyszínről, miután meggyőződött arról, hogy a tűz eloltásra került, id. sértett2 és sértett1 sértett tanúk vallomásai döntötték meg. A törvényszék hibátlanul adta indokát annak, hogy a vádlott védekezésével szemben az ítéletét döntően miért az eseményeknél jelenlévő sértett tanúk vallomására, valamint az azt megerősítő bizonyítékokra alapította. Az igazságügyi tűzvédelmi szakértői vélemény adatai is kétségtől terhelőek és kétséget kizáróan bizonyítják az ítéletben foglaltakat. A felülbírált ügyben tehát az indokolás alapos, a törvényszék valódi értékelő tevékenységéről adott számot, az indokolás helyesbítésre nem szorult.

[14] Az ítéltábla álláspontja szerint akkor is helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor a bűncselekmény előzményeivel kapcsolatos történéseket illetően a vádlott és védője által előterjesztett bizonyítási indítványt elutasította. A szükségtelen bizonyítás csak az eljárás felesleges elhúzódását eredményezhette volna a költségek indokolatlan növelése mellett.

[15] Fontos a revízió e részében leszögezni, hogy megalapozatlansági ok hiányában vagy a részbeni megalapozatlanság orvoslását követően a tényálláshoz kötöttség elvéből adódóan a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja. Ennek elvi indokát a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése adja, ami szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott ereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg, ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti szabad értékelése és védett mikénti értékelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.).

[16] A tényálláshoz kötöttség a másodfokú eljárás egyik legfontosabb ténykérdést rendező szabálya, a védelmi fellebbezés lényegében a bizonyítékok törvényes elsőbírósági értékelésén keresztül támadta a megalapozott tényállást, amely az idézett elv folytán eredményre nem vezethetett a Be. 591. § (1) bekezdéséből következőleg.

[17] Az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel a büntető anyagi jognak. A törvényszék kellő részletességgel és színvonalasan megindokolta, hogy az irányadó tényállásban írt elkövetői magatartás miért merítette ki a rendelkező részben megjelölt bűncselekmény törvényi tényállását, nem tévedett tehát, mikor a vádlott cselekményét a Btk. 160. § (2) bekezdés d), f), j) pontja szerinti emberölés büntette kísérletének minősítette.

[18] Az ölési szándék hiányára alapított védelmi fellebbezés kapcsán az alábbiakra kell rámutatni.

[19] A Btk. 10. § (1) bekezdése szerint kísérlet miatt büntetendő, aki a szándékos bűncselekmény elkövetését megkezdi, de nem fejezi be.

[20] Az emberölés nyitott törvényi tényállás, megállapításához az alanyi oldal hiánytalan megvalósulása, az elkövetői magatartás és az eredmény közötti okozati összefüggés fennállása szükséges. Befejezett a bűncselekmény a sértett halálának bekövetkezésével, ugyanakkor kísérlet valósul meg, ha a szándékos ölési magatartást az elkövető megkezdte, de nem fejezte be, illetve a sértett halála egyéb okból elmaradt.

[21] Az emberölés kísérletének három fogalmi eleme: az elkövetési magatartás szándékos volta, a véghezvitel megkezdése és az eredmény bekövetkezésének hiánya. Az emberölés kísérletének megvalósulása szempontjából az ölési szándék egyenes vagy eshetőleges jellege közömbös. A szándékos elkövetés mindkét formájánál ugyanis a tudati elem – a magatartás következményeinek előre látása – azonos, amely megjelenhet akár a következmény beállása elkerülhetetlenségének vagy akár valószínűségének, illetőleg a lehetőségének a felismerésében is. Amennyiben az ölésre irányuló szándék fennáll, a kísérlet megállapításának objektív kritériumok alapján kell történnie. Ha ugyanis az ölési szándékkal véghezvitt magatartás az emberi életet oly módon veszélyezteti, amelynek eredményeként a halálos eredmény reálisan bekövetkezhet, az emberölés büntettének kísérlete megállapításának van helye (Kúria Bfv.II.446/2022/8.).

[22] A tényállásszerűség az úgynevezett tárgyi okozatosság, a bűnösség pedig az úgynevezett alanyi okozatosság. A kettő együtt adja ki, hogy az elkövető tehet arról, amit a terhére róttak, amivel vádolják, mert van olyan külvilágbeli magatartása (viselkedése), ami a büntető törvényi tényállás szerint elkövetői magatartás (mint szükséges ismerv a tárgyi oldalon); és mert tehet az ilyen magatartás tanúsításáról. Ez utóbbi az anyagi jogi bűnösség elengedhetetlen alapja, ami az alany tudati/gondolati világával függ össze (és mint ilyen szükséges ismerv az alanyi oldalon), a bűncselekmény hiánya pedig ezek hiányát jelenti (Kúria Bfv.III.407/2021/8.).

[23] A védelmi fellebbezés valójában a megállapított tényekből való jogkövetkeztetés helyességét vitatja, melynek kapcsán a következők hangsúlyozandók.

[24] Az elkövető tudatának tartalma törvényi tényállási elem, az úgynevezett alanyi okozatosság: a tárgyi oldal elemeinek (elkövetési magatartás, eredmény stb.) a külvilágban való megnyilvánulása, ténybelisége és az elkövető ahhoz való akaratilag viszonyulása. Ez a viszonyulás az elkövetőn belüli külvilágtól elzárt, ezért az elkövetési magatartásról (eredményről) való, a tudatban előzetesen, illetve egyidejűleg meglévő képzet mindig csak valamely külvilágban megjelenő, illetve fizikailag mérhető tényből következtetéssel ragadható meg és mint ilyen, ténykérdés. Ebből a szándékosságra, gondatlanságra, illetve annak mikéntjére és a bűnösségre vont következtetés jogi értékelés, ami jogkérdés (Kúria Bfv.262/2023/14.).

[25] A tudati – és más tények – megállapításától el kell különíteni a megállapított tények jogi értékelését, ami a valónak már elfogadott fizikai és tudati tényeknek a jogi normával történő egybevetése, a törvény szövegének való megfeleltetése. Ennek eredménye pedig már jogi fogalmak formájában jelenik meg. A kettő közti kapcsolatot az teremti meg, hogyha az irányadó tényállás valamely külvilágban megjelenő tényt és abból vont ténybeli következtetést egyaránt rögzíti és utóbbi helyes, akkor a jogi értékelésnek és ekként a törvényi tényállás adott eleme megállapításának alapja van (Kúria Bfv.III.407/2021/8.).

[26] Jelen esetben az elkövetés és annak körülményei a terhelt tudattartalma tekintetében azt mutatják, pusztán a tárgyi körülményekből is le lehet vonni azt a következtetést, hogy a terhelt tudatának át kellett fognia azt, miszerint magatartása halálos eredményt hordozhat és ennek a vádlott számára is nyilvánvalónak kellett lennie. Magatartásának tudati vezéreltsége eshetőlegesen a házban alvó sértettek halálára, így az ölésre is kiterjedt és annak eredménye iránt közömbös maradt.

[27] Az igazságügyi tűzvédelmi szakértői vélemény értelmében mivel a tűzzel érintett épület egy tűzszakaszt képez, a tüzeset következtében az teljes mértékben veszélyeztetve volt. Amennyiben a tűzoltási tevékenység nem következik be, közvetlen életveszélybe került volna az épületben tartózkodó három személy, mivel a ház stablon deszkáinál és szarufájánál önfenntartó égés alakult volna ki, amely tetőszerkezeti tüzet eredményezett volna. A vádlotti szándék megítélése kapcsán a törvényszék tehát helyes következtetést vont le ítélete [44]-[45] bekezdésében, amikor azt állapította meg, hogy a vádlott tudatának át kellett fognia, hogy az általa előidézett folyamat halálos következményekkel járhat. Az eshetőleges ölési szándék megállapítása helytálló.

[28] A védő eltérő jogi minősítés, rongálás büntette megállapítását célzó fellebbezése kapcsán szükséges kitérni arra is, hogy a vagyoni elleni bűncselekmény és az élet elleni bűncselekmény bármely minősített esete eltérő jogi tárgyat véd.

[29] A Btk. 371. § (1) bekezdése szerint, aki idegen vagyontárgy megsemmisítésével vagy megrongálásával kárt okoz, rongálást követ el.

[30] A rongálás bűncselekménynek az élet-, testi épség elleni bűncselekménnyel halmazatban történő megállapítása korántsem példa nélküli (BH2006. 240.). Hasonló dogmatikai alapon történik a közveszélyokozás – amely bűncselekményt a rongálás általános fogalmi köréből emelte ki a jogalkotó (BH1981. 353.) – és az emberölés büntett valóságos halmazatának megállapítása is (BH1984. 219., BH2012. 28.). A cél-eszköz viszony nem szükségszerű, a tűzhalál miatti - különös kegyetlenséggel történő - emberölés büntette megvalósítható vagyonrongálás nélkül.

[31] A vádlott cselekménye az idegen vagyontárgyakat érintő részében az emberölés büntette mellett ezen vagyon elleni bűncselekménynek is megfeleltethető lehetett volna, azonban a vagyonrongálás nem volt a vád tárgya, mivel a címl6. szám alatti ingatlan vonatkozásában az okozott kár összegének, vagyis a törvényi tényállás megállapítására vezető elemnek – és nem a minősítésnek – a leírása hiányzik a vádból és emiatt a vád e cselekmény tekintetében elbírállhatatlan. Másfelől a pedig tanú3 tulajdonát képező trambulinban okozott kár összege a szabálysértési értékhatárt nem haladta meg, így az a Btk. 371. § (2) bekezdés b) pont ba), bb) alpontjaiban írt minősítő körülmények hiányában bűncselekményt nem képez.

[32] A törvényszék törvényesen állapította meg a vádlott büntetőjogi felelősségét emberölés büntettének kísérlete miatt, és nem tévedett akkor sem, amikor minősítő körülményként a különös kegyetlenséggel való elkövetést, a több ember sérelmére és a védekezésre képtelen személy sérelmére való elkövetést is a terhelt terhére rőtta.

[33] Kétségtől, ha az emberölés kísérleti szakban reked, akkor az azt jelenti, hogy az eredménye elmaradt és ebből következik, hogy a bekövetkezett halál mikéntje nem lehet a minősítés alapja, ezért ilyen esetekben azt kell megvizsgálni, hogy a vádlott szándéka szerinti ölési mód – sikere esetén – olyan módon eredményezte volna a sértett(ek) halálát, ami – jelen esetben – a különös kegyetlenség, a több ember sérelmére, védekezésre képtelen személy sérelmére való elkövetés ismérveit kimerítette vagy sem.

[34] A tűzhalál közismerten nagy szenvedéssel járó halálnem, ezért az ítélkezési gyakorlat e minősítés alá vonja azokat az eseteket, amikor az elkövető abba belenyugodva gyújtotta fel a házat, hogy az ott lakók tűzhalált szenvedhetnek (BJD10.030.). A tűzhalál, a lenyűgöző intenzitású égés az élet kioltásával szükségképpen együtt járó fizikai fájdalmat és lelki gyötrelmet meghaladó szenvedést okoz, a súlyosabb jogi értékelés alapja a véghezvitel módjához kapcsolódó magas fokú társadalomra veszélyesség (BH2003. 141., BH1984. 345.). Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a Kúria 3/2013. Büntető jogegységi határozatában írt iránymutatás nyomán a több ember sérelmére és a védekezésre képtelen

személy sérelmére elkövetést, mint további minősítő körülményeket is megállapította a vádlott terhére (3/2013. BJE II.6. és II.10.).

[35] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó alanyi- és tárgyi enyhítő- és súlyosító tényezőket nagyrészt feltárta azzal, hogy további enyhítő tényező az ölési cselekménynél az eshetőleges szándék (Kúria 56/2007. BK vélemény II.10.).

[36] Ettől függetlenül a vádlottal szemben a bünteteskiszabási elveknek megfelelő, a büntetési célok elérésére alkalmas tetтарыыos büntetést szabott ki, valamint figyelembe vette az Alkotmánybíróság 1214/B/1990. AB határozatában kifejtetteket is.

[37] A Btk. 80. § (2) bekezdése nem érinti a Btk. 80. § (1) bekezdésének a rendelkezését, vagyis a bíróságnak a büntetés törvényben írt keretein belül az egyéniesítés követelményét alapul véve kell kiszabni a tetтарыыos büntetést; a középértéktől eltérő büntetés kiszabását azonban csak akkor kell megindokolni, amennyiben az eltérés jelentős (BH2001. 354.).

[38] A Btk. 80. § (2) bekezdése a büntetőjogi szankciórendszer egyetlen elemére, a szabadságvesztésre – ezen belül is kizárólag a határozott ideig tartó szabadságvesztésre – vonatkozik, az adott büntetési nem konkrét mértékének megállapításához ír elő a jogalkalmazó számára kötelező jelleggel egy figyelembe veendő szempontot. Ebből már önmagában is az következik, hogy a hivatkozott rendelkezés nem érinti az általános bünteteskiszabási elveket, és nem zárja ki azt, hogy a bíróság az irányadó egyedi ügyben felderített különös körülményeket a törvénynek és a bírói gyakorlatnak megfelelően belátása szerint értékelje, mérlegelje [13/2002. (III.20.) AB határozat III.1.3. pont].

[39] A törvényszék körütekintően megindokolta a középértéktől való eltérést, amellyel az ítéltábla egyetértett. A kiszabott büntetés szükséges, egyben elégséges joghátrány, szigorú ugyan, de nem tekinthető eltúlzottnak, ezért sem a büntetés a súlyosítására, sem pedig az enyhítésére nem látott lehetőséget az ítéltábla.

[40] Törvényesen rendelkezett az elsőfokú bíróság az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező járulékos kérdésekről, azaz a szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról, a feltételes szabadságra bocsátás kizártságáról, az előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a bűnjelek jogi sorsáról és a bűnyogi költségről is.

[41] A lefoglalás megszüntetésével és kiadásával érintett bűnjel (férfi pulóver) kapcsán a büntetőeljárasi törvény időközben bekövetkezett (2024. március 1. napjától hatályos)

módosítását figyelembe véve volt szükséges rögzíteni a dolgok kiadásával kapcsolatos, a Be. 321. § (5a) bekezdésben írt kioktatást.

[42] Az ítéltábla a kifejtettekre tekintettel a fellebbezések alaptalansága miatt az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

[43] Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időnek a szabadságvesztés tartamába történő beszámításáról az ítéltábla a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján határozott.

[44] A másodfokú határozattal szemben fellebbezésnek a Be. 615. § (1), (2) bekezdésében és a Be. 458. § (2) bekezdés a) pontjában írt rendelkezések értelmében nincs helye.

Debrecen, 2024. október 29.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke

Dr. Répássy Árpádné dr. Német Laura s.k.
előadó bíró

Dr. Horváth Péter s.k.
bíró

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 6.B.181/2023/38. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla jelen határozatával a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2024. október 29.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke